

1:1, 2

ਸਲਾਮ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ

ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਅਰੰਭ ਐਪੋਚਾਰਿਕ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਹਲੀਮ ਵਿਹਾਰ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ। ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਿਖਣਾ ਅਤੇ ਆਦਰਯੋਗ ਅਰੰਭ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੇਖਕ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਭਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿੱਜੀ ਪੈਰੋਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਤਾਉਣ ਲਈ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪਏ ਹੋਏ ਸੰਕਟ ਤੋਂ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਾਧਨ ਦੇਣ ਲਈ, ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਖਿਆ। ਪੱਤਰ ਦੇ ਅਰੰਭਕ ਵਾਕ ਬਾਕੀ ਦੇ ਪੱਤਰ ਲਈ ਬੁਨਿਆਦ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅਰੰਭਕ ਸਲਾਮ (1:1, 2)

‘ਲਿਖਤਮ ਪਤਰਸ ਜਿਹੜਾ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਰਸੂਲ ਹਾਂ, ਅੱਗੇ ਜੇਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਪੰਤੂਸ, ਗਲਾਤਿਯਾ, ਕੱਪਦੋਕਿਯਾ, ਅਸਿਯਾ ਅਤੇ ਬਿਬੁਨਿਯਾ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ।¹ ਜਿਹੜੇ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅਗੇਤ੍ਰੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਹਨ ਭਈ ਆਗਿਆਕਾਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਲਹੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਛਿੜਕਿਆ ਜਾਵੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇ।

ਆਇਤ 1. ਲੇਖਕ ਨੇ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦਿੱਤੀ: ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਰਸੂਲ। ਉਸ ਦਾ ਅਸਲ ਨਾਮ ਸ਼ਮਊਨ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 15:14; 2 ਪਤਰਸ 1:1 ਕੁਝ ਪੁਰਾਤਨ ਹਸਤਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ)। ਇਹ ਨਾਮ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ। ਇਸੇ ਨਾਮ ਵਾਲੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਯੋਨਾਹ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਮਊਨ (ਬਰ-ਯੋਨਾਹ; ਮੱਤੀ 16:17) ਜਾਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਮਊਨ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 1:42)। ਅਸੀਂ ਇਸ ਰਸੂਲ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।

ਜਦ ਯਿਸੂ ਸ਼ਮਊਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਚਲੇ ਮਨੁੱਖੀ ਬਲ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ “ਕੇਫ਼ਾਸ” ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ (ਯੂਹੰਨਾ 1:42)। ਅਰਾਮੀ ਨਾਮ “ਕੇਫ਼ਾਸ” ਨੂੰ ਜਦ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ "ਪਤਰਸ" ਬਣਿਆ। ਜੇਕਰ ਯਿਸੂ ਅੰਗ੍ਰੇਜੀ ਬੋਲਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ "Rock" ਜਾਂ "Stone" ਅਰਥਾਤ "ਚਟਾਨ" ਜਾਂ "ਪੱਥਰ" ਨਾਮ ਦਿੰਦਾ। ਸ਼ਰਾ ਅਤੇ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਚਟਾਨ ਆਖ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਡੋਲ, ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਅਤੇ ਨਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਿਆਣ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਖਰੂਵਾ, ਕਰੜਾ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰ ਗਲੀਲੀ ਮਛੁਆਰਾ ਕੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਮਊਨ ਬਲ ਅਤੇ ਸਥਿਰਤਾ ਦੀ ਚਟਾਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜਨਮ ਸ਼ਮਊਨ ਬਰ-ਯੋਨਾਹ ਵਜੋਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਵਜੋਂ ਸਿਆਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਨਾਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਆਣਦੇ ਸਨ।

ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਦਾਸ ਅਤੇ ਰਸੂਲ" ਆਖਦਾ ਹੈ (2 ਪਤਰਸ 1:1)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਰੋਮੀਆਂ 1:1; ਤੀਤੁਸ 1:1)। ਪਹਿਲੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਰਸੂਲ" ਆਖਣਾ ਕਾਫੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਾਰਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਗਵਾਹਾਂ ਅਤੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਵਜੋਂ ਘੋਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 6:13)। ਮੱਤੀ ਅਤੇ ਮਰਕੁਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ "ਰਸੂਲ" ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ (ਮੱਤੀ 10:2; ਮਰਕੁਸ 6:30)। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲੂਕਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਰਸੂਲ" ਹੀ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 1:8; 2:32; 3:15)। ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਭੁੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਖਾਲੀ ਕਬਰ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ (5:1)।

ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਤਰਸ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਚਟਾਨ ਕੇਵਲ ਇੱਕੋ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਸੂਲ ਆਖਿਆ, ਪਤਰਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਿਆ ਗਿਆ, ਜਦ ਉਹ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਸਾਥੀ ਗਲੀਲ ਅਤੇ ਯਹੂਦਿਯਾ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਘੁੰਮਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਇਤਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਯਿਸੂ ਕੋਈ ਕਾਢ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਰਹਿਤ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਸੀ। ਉਹ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਵਜੋਂ ਪਤਰਸ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਕੋੜੀ ਨੂੰ ਛੂਹ ਕੇ ਚੰਗਾ ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਅਧਿਕਾਰਿਕ ਸਨ। ਰਸੂਲ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਢਾਲੇਗਾ। ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਢਾਲਦਾ ਆ ਵੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਹਨ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਜਿਹੜੇ ਰੋਮੀ ਸੂਬਿਆਂ ਪੰਤੂਸ, ਗਲਾਤਿਯਾ, ਕੱਪਦੋਕਿਯਾ, ਅਸਿਯਾ ਅਤੇ ਬਿਬੁਨਿਯਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੰਤੂਸ

ਅਤੇ ਬਿਥੁਨਿਯਾ ਦੇ ਵਖਰੇ ਭੂਗੋਲਿਕ ਖੇਤਰ ਸਨ, ਪਰ ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਇੱਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਪੰਜ ਨਾਮ ਚਾਰ ਰੋਮੀ ਸੰਚਾਲਿਤ ਜਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਨ। ਇਹ ਚਾਰੇ ਹੀ ਵੱਡੇ ਸੂਬੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਸੂਬੇ ਰਲ ਕੇ ਪੂਰਾ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਅਰਥਾਤ ਅੱਜ ਦਾ ਪੂਰਾ ਤੁਰਕੀ ਦੇਸ਼ ਸਨ। (ਇਸ ਖੇਤਰ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਵੇਖੋ *ਜਾਣ-ਪਛਾਣ*, ਪੇਜ 10-14.)

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਮੱਧ 60 ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਜਾਂ ਕਿੰਨੇ ਮਸੀਹੀ ਸਨ। ਅਸਿਯਾ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਸੈਂਕੜੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੁਝ ਹਜ਼ਾਰ ਮਸੀਹੀ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਰਾਹੀਂ ਗਲਾਤਿਯਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਅਰੰਭ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜਿਹੜਾ ਪੰਤੂਸ, ਬਿਥੁਨਿਯਾ ਜਾਂ ਕੱਪਦੁਕਿਯਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਿਤੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੂਬਿਆਂ ਦੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪ ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਰਸੂਲ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨਗੇ।

ਇਸ ਸ਼ਬਦ *παρεπίδημος* (*ਪਾਰੇਪਿਡੋਮੋਸ*), ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ **ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਨੂੰ** ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਹਨ। 1:17 ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ “ਮੁਸਾਫ਼ਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ” (*παροιμία*, *ਪਾਰੇਇਕਿਆ*) ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ। 2:11 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਪਰਦੇਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰ” ਆਖਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਨੇ *παροικοσ* (*ਪਾਰੇਕਿਓਸ*) ਅਤੇ *παρεπίδημος* (*ਪਾਰੇਪਿਡੋਮੋਸ*) ਦੋਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਵਾਪਸ ਅਬਰਾਹਾਮ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਭਟਕਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦ ਸਾਰਾਹ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਉਸ ਨੂੰ ਦਫਨਾਉਣ ਲਈ ਥਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, “ਮੈਂ ਪਰਦੇਸੀ ਅਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਪਰਾਹੁਣਾ ਹਾਂ” (ਉਤਪਤ 23:4; ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11:13)। ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲ “ਓਪਰੇ ਅਤੇ ਪਰਾਹੁਣੇ” ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਲੇਵੀਆਂ 25:23; ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰ 39:12)। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਚਿਤਾਉਣੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤੇ ਨਾ ਜੁੜਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿਰ ਸਥਾਈ ਘਰ ਉਦੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਪਰਤਾਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ।

1 ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੀਆਂ ਪੱਤਰੀਆਂ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ **ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ** ਜਾਂ “ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ” (*διασπορά*, *ਡਾਯਾਸਪੋਰਾ*) ਆਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੋਰ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ (7:35), ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਪੈਲੇਸਟਾਈਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਵੱਸਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦੇ ਸਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਅਨੁਵਾਦ, ਸੇਪਟੁਆਜਿੰਟ (LXX) ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦੀ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਰਪੂਰ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, “ਡਾਯਾਸਪੋਰਾ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਗੈਰਕੋਮਾਂ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ (ਬਿਵਸਥਾ

28:25; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 41[34]:17)। ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੋਹਾਂ ਲਈ, “ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ” ਲੋਕ ਮਸੀਹੀ ਸਨ, ਜਿਹੜੇ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਮਾਇਨੇ ਕਿਤੇ ਵਧ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗੀ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਤੋਂ ਜੁਦਾ ਹੋਏ ਗਿਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੌਲ ਐੱਸ. ਮਿਨਿਅਰ ਨੇ ਸਹੀ ਆਖਿਆ, “ਜਦ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ‘ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ’ (ਯਾਕੂਬ 1:1; 1 ਪਤਰਸ 1:1) ਆਖ ਕੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜੁਦਾਈ ਪੈਲੇਸਟਾਈਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਵਰਗੀ ਨਗਰ ਤੋਂ ਸੀ।”² ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੁਦਾ ਹੋਏ ਸਮਝਣਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਯੁੱਗ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਗਾਂਹ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪਤਰਸ ਦਾ ਪੱਤਰ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੱਤਰ ਨਾਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਵਿੱਚ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਵੀ ਹੋਣਗੇ (1:14, 18 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ‘ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਵਿੱਚ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਯਾਕੂਬ ਤੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਿੰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਇੱਕ ਸੀਮਿਤ ਭੂਗੋਲਿਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਲਈ “ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ” ਲੋਕ ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਅਤੇ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੋਮੀ ਸੂਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਉਸ ਨੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਰੂਪਕ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਲਈ “ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ” (ਜਾਂ “ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ”) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਸਨ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਤਕਨੀਕੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਆਤਮਿਕ ਅਰਥ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਪਰਦੇਸੀ” ਅਤੇ “ਚੁਣੇ ਹੋਏ” ਆਖਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚਲੀ ਡੂੰਘਿਆਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੀ ਮਸੀਹਤ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਜੁੜਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀ ਸੋਚ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ। ਇਸ ਰਸੂਲ ਨੇ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਸ਼ਰਾ-ਦਾਤਾ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਸਿਆਣੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਧਾਰਵਾਦਾਂ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਰੰਗ ਵੀ ਦਿੱਤਾ।

ਅਸੀਂ “ਪਰਦੇਸੀ” ਅਤੇ 1:17 ਤੇ 2:11 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸ਼ਬਦ ‘ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਅਸੀਂ **ਚੁਣੇ ਹੋਏ** ਸ਼ਬਦਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਾਂਗੇ। “ਚੁਣੇ ਹੋਏ” ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਯਹੂਦੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ, ਮੂਸਾ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ, “ਏਸ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਉ ਦਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖੀ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਸ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ” (ਬਿਵਸਥਾ

4:37)। ਸ਼ਰਾ-ਦਾਤਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਆਖਿਆ, “ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਉ ਦਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਪਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁਣਿਆ . . .” (ਬਿਵਸਥਾ 10:15)।

ਕਿਉਂਜੋ “ਚੁਣੇ ਹੋਏ” ਸ਼ਬਦ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ’ਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ (ਜ਼ਬੂਰ 105:6), ਸਿਆਸਤੀ ਤੌਰ ’ਤੇ ਉਹ ਰਾਜਾ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਹੇਠ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੱਕਾਬੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਹੇਠ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂਜੋ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਰੇਕ ਜਾਤੀ ਦੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਹੈ (ਮੱਤੀ 28:19), ਇਸ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚਣ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ “ਚੁਣੇ ਹੋਏ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਆਤਮਿਕ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *ἐκλεκτός* (ਏਕਲੇਕਟੋਸ) ਨੂੰ “ਚੁਣੇ ਹੋਏ” ਜਾਂ “ਚੁਣਿਆਂ ਹੋਇਆਂ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਪੌਲਸ ਨੇ (ਰੋਮੀਆਂ 8:33; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:12; ਤੀਤੁਸ 1:1) ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭੁੱਲਣ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ “ਚੁਣੇ ਹੋਏ” ਸਨ।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਣ ਦੇ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਉਹ ਬਸ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਚੁਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਜਾਗਰਿਤੀ ਆਖਦੇ ਹਨ—ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤਜਰਬਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ-ਜੁਲਦੀ ਇੱਕ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਆਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਨਾਤਨ ਤੋਂ ਹੀ ਚੁਣ ਲਿਆ ਹੈ। ਜਦ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਖੁਦਮੁਖਤਿਆਰੀ, ਸਨਾਤਨ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਨਾ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਰਜੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਅਜਿਹੀਆਂ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਜਾਤੀ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਈ. ਹਾਵਰਡ ਮਾਰਸ਼ਲ ਨੇ ਸਹੀ ਆਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੂਰਵ ਗਿਆਨ, “ਇਹ ਆਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ।”³ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਠਦੀ ਹੈ। ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਤੀ ਅਰਥਾਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਸਰਾਏਲੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਦੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੀ ਬਦੀ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ ’ਤੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਦੇ ਦਰਜੇ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਸਰਾਏਲੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਸਦਾਕਾਲ ਲਈ ਜੁਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਰਾਸ਼ਟਰ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੀ ਰਹੇਗਾ।

ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਲੀਸੀਆ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਦਰਜੇ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਵਾਰਿਸ ਵੀ “ਚੁਣੇ ਹੋਏ” ਦਰਜੇ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦੀ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੁੰਦਾ

ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉਸ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਦ ਉਹ ਚੁਣਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਦੇ ਵਿੱਚ “ਰੋਕੀ ਨਾ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੀ ਕਿਰਪਾ” ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਚੁਣੇ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵੱਲੋਂ ਸੰਸਾਰਭਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਦਾ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਉੱਤਰ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “. . . ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦ ਤੋਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੁਣ ਲਿਆ ਭਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਹੱਥ ਆਵੇ। ਜਿਹ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸੱਦਿਆ . . .” (2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:13, 14)। ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ “ਚੁਣਿਆਂ ਹੋਇਆਂ” ਵਿੱਚ ਤਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਉਹ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਉੱਸੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਸਦਕਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:8)। ਜੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:47)।

ਆਇਤ 2. ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸਮਝ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸਨ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਅਸਲ ਮਾਇਨੇ ਕੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੁਣਿਆ ਜਾਣਾ **ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਗੇਤ੍ਰੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ** ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਹਰੇਕ ਮਸੀਹੀ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ ਜਾਂ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲ 'ਤੇ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਵਿੱਚ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਦੇਵਤੇ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਥੋਪ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼, ਜੋ ਕਿ ਬੀਤੇ ਯੁਗਾਂ ਤੋਂ ਅਗੇਤ੍ਰੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਸਨ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਦ ਉਸ ਦੇ “ਚੁਣਿਆਂ ਹੋਇਆਂ” ਵਿੱਚ ਉਹ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ ਜਿਹੜੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਦ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ “ਅਗੇਤ੍ਰੇ ਗਿਆਨ” ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ, ਤਾਂ ਹਰ ਵਾਰ ਵਿਸ਼ਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕਤੀ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦਾ “ਅਗੇਤ੍ਰੇ ਗਿਆਨ” ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਗੇਤ੍ਰੇ ਗਿਆਨ ਉਸ ਦੇ ਨਵੇਂ ਇਸਰਾਏਲ, ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਜਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਨਿਯਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਗੇਤ੍ਰੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਦੀਪਕ ਵਿਨਾਸ ਅਤੇ ਬਾਕੀਆਂ ਦੀ ਸਦੀਪਕ ਮੁਕਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ “ਅਗੇਤ੍ਰੇ ਗਿਆਨ” ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਕਲੀਸੀਆ ਹੈ, ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਹੀਂ। ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਦੂਜੀ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਇੱਕ ਕਲੀਸੀਆ ਹੋਵੇਗੀ, ਚੁਣੇ ਹੋਏ

ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ, ਜੇ ਕੇਵਲ ਇਸਰਾਏਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਣਗੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ “ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਲੇਪਾਲਕ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਨੂੰ ਅੱਗੋਂ ਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:5), ਤਾਂ ਇਸ “ਸਾਨੂੰ” ਦਾ ਅਰਥ ਕੁਲ ਲੋਕ ਹਨ, ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਵਾਕ **ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਨਾਲ** (ἐν ἀγιασμῷ πνεύματος, ਏਨ ਹਾਗਿਆਸਮੋਇ ਪਨੇਉਮਾਟੋਸ), ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ “ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿੱਚ,” ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ “ਚੁਣਿਆਂ ਹੋਇਆਂ” ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।⁴ ਇਹੋ ਵਾਕ 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:13 ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ NASB ਇਸ ਨੂੰ “ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੁਆਰਾ” ਲਿਖਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੁਧੀਕਰਣ ਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਹੈ; ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਇੱਕੋ ਵਾਸਤਵਿਕਤਾ ਨੂੰ ਭਿੰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦ ਉਹ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਦੇ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੱਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:38) ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰੀ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ “ਪਵਿੱਤਰ” ਹੋਣ ਦਾ ਦਰਜਾ ਇਸ ਭਾਵ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ (1 ਪਤਰਸ 1:15, 16)। ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮਕਸਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ **ਆਗਿਆਕਾਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਲਹੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਛਿੜਕਿਆ ਜਾਵੇ**। NASB ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ” (Ἰησοῦ Χριστοῦ, ਯੇਸੂ ਖ੍ਰਿਸਤੁ) ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਅਤੇ ਛਿੜਕੇ ਜਾਣ, ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ। ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ “ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ” ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ “ਛਿੜਕੇ ਜਾਣ” ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਆਗਿਆਕਾਰ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੰਮ “ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਲਹੂ ਛਿੜਕੇ ਜਾਣ ਲਈ ਹੈ।” ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣਾ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਉੱਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਮਸੀਹ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਦਾ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:30), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਮਸੀਹੀ ਭਜਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਆਖਦੇ ਹਨ, “ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ; ਬਸ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਫੜਦਾ ਹਾਂ।”⁵ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇਸ ਜੱਦੋਜਹਿਦ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ: (1) ਮਸੀਹ ਆਪ ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। (2) ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦ “ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਸੀਹੀ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ

ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।”⁶

“ਲਹੂ ਤੋਂ ਛਿੜਕਾਉ ਨਾਲ।” ਉਸੇ ਪੂਰਵ ਸਰਗ ਅਧੀਨ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲਈ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਹੂ ਦੇ ਛਿੜਕਾਉ ਲਈ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀ ਹੈ। ਲਹੂ ਦਾ ਵਹਾਇਆ ਜਾਣਾ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਚਿਤਾਵਨੀ ਸੀ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਕੋਈ ਛੋਟੀ-ਮੋਟੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਹੋਮ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਵਾਲੀ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਲਹੂ ਛਿੜਕਿਆ (ਕੁਚ 24:6, 8) ਅਤੇ ਜਾਜਕਾਂ ਨੇ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਲਹੂ ਛਿੜਕਣਾ ਸੀ (ਲੇਵੀਆਂ 3:2)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਅਤੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਗ ਭਗ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਲਹੂ ਨਾਲ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਲਹੂ ਵਹਾਏ ਮਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9:22)।

ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਹੂ ਨਾਲ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਰਾਸਰ ਇੱਕ ਆਤਮਿਕ ਧਾਰਣਾ ਹੈ। ਲਹੂ ਦੇ ਅਸਲੀ ਦਾਗ; ਇਹ ਸ਼ੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪਾਣੀ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨਾ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪਦਾਰਥ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਵੀ ਪਾਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਗਿਣਤੀ 19 ਵਿੱਚ, ਸ਼ਰਾ ਕਿਰਮਚੀ ਰੰਗ ਦੀ ਗਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਾਜਕਾਂ ਨੇ ਕਿਰਮਚੀ ਰੰਗ ਦੀ ਗਾਂ ਦੀ ਸੁਆਹ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਰਣ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਸਨ। ਇਹ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਲਹੂ ਦੇ ਛਿੜਕਾਉ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਹੈ: “. . . ਅਸੀਂ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਅਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਰਕਰਨ ਤੋਂ ਛਿੜਕਾਉ ਨਾਲ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਦੇਹੀ ਸਾਫ਼ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਨੁਲ੍ਹਾਈ ਗਈ ਨੇੜੇ ਜਾਈਏ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:22)। ਪਤਰਸ ਵੀ ਛੇਤੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜਨਮ ਵੱਲ ਆਵੇਗਾ, ਉਹ ਜਨਮ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਪੁੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨੁਮਾਇੰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕੋ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਇੱਕਜੁਟਤਾ ਤਿੰਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਕਜੁਟਤਾ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਇੱਕ ਧੁਰਾ ਸੀ। ਇਹ ਹਾਲੇ ਵੀ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਤਿੰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਕਾਲਪਨਿਕ ਚਰਚਾ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਤਰਸ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਲਈ, ਤ੍ਰੀਏਕਤਾ ਹੈ ਸੀ। ਇਤਹਾਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਕਲੀਸੀਆ ਇਸ ਧਾਰਣਾ ਨਾਲ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰਦੀ ਆਈ ਹੈ। ਤ੍ਰੀਏਕਤਾ ਦੀਆਂ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਕਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਤ੍ਰੀਏਕਤਾ ਵੱਲ ਘੱਟ ਧਿਆਨ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਇਸ ਦਾ

ਇੱਕ ਕਾਰਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। 19ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ, ਬਾਰਟਨ ਡਬਲਿਊ. ਸਟੋਨ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਇੰਜੀਲ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸੀ। ਸਟੋਨ ਨੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਮਰੀਕੀ ਲਹਿਰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਛਾਪ ਛੱਡੀ। ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸੁਣਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਸਟੋਨ ਤ੍ਰੀਏਕਤਾ ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਬੇਮੇਲ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ ਕਿ ਤ੍ਰੀਏਕਤਾ ਇਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਸੀਹੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਸੀ। ਸਟੋਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਸੀਹੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ? ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵਿਚਾਲੇ ਏਕਤਾ ਦੀ ਖਾਤਰ, ਸਟੋਨ ਤ੍ਰੀਏਕਤਾ ਤੇ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਅੱਜ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸੇ ਨਕਸ਼ੇ ਕਦਮ ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ “ਤ੍ਰੀਏਕਤਾ” ਸ਼ਬਦ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਧਾਰਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਜਦ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪੂਰੇ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਵੇਂ ਇੱਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਪਤਰਸ ਨਾਲ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹੈ।

ਪਰਾਰੰਭਕ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਫਿਰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸਲਾਮ ਕਿਹਾ: **ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇ।** ਰਸੂਲ ਨੇ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ (2 ਪਤਰਸ 1:2)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਸਲਾਮਾਂ ਵਿਚ ਆਦਤਨ “ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਇਸ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇ। ਇਕ ਭਾਵ ਵਿਚ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਰਸਮ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਕ ਹੋਰ ਭਾਵ ਵਿਚ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਰਸਮ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵੱਧ ਕੇ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਕਿਰਪਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮੁਫਤ ਦਾਤਾਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਅਸੀਰ (1:1, 2)

ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਸਰਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ, “ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰੇਗਾ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।” ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਦੇ ਲਈ ਸਜ਼ਾ

ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ:

. . . ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਟੱਬਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਬਣਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮੇਲਕ ਦੇਵ ਦੇ ਨਾਲ ਜਨਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਢਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਉ ਯਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਵੀ ਉਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਬਣਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਢਾਂਗਾ (ਲੇਵੀਆਂ 20:5, 6).

ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਢੇ ਜਾਂ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਕਠੋਰ ਸਜ਼ਾ ਕੇਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਪੂਰਬ ਦੇ ਲਾਗੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਢਾਂਚੇ ਵਿਚ ਸੰਗਠਤ ਵੰਸ਼ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਕਠੋਰ ਸਜ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅਸੀਰੀ ਵਿਚ ਘੱਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਬਾਬਲ ਨੇ ਯਹੂਦਾਹ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾ ਲਈ, ਪੂਰਾ ਦੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਪਰਾਇਆ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਬਲ ਦੇ ਅਸੀਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨੇ ਵਿਰਲਾਪ ਕੀਤਾ, “ਅਸੀਂ ਯਰੋਵਾਹ ਦਾ ਗੀਤ ਪਰਾਏ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿੱਰੁਰ ਗਾਈਏ?” (ਜ਼ਬੂਰ 137:4)।

ਮਾਤਭੂਮੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਣਾ ਜਿੱਥੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵੀ ਇਕ ਦਿਲ ਦਿਰਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੈ। ਪਰਦੇਸੀ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਅਤੇ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਸੈਨਾ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਪਰਦੇਸ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀਆਂ ਸਰਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਇਕ ਦੇਸ਼ ਹੈ, ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਰ, ਬੰਜਾਰਾ, ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇਕੱਲੇਪਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬੁਰਾ ਵਰਤਾਓ ਸਹਿਣ ਵਿਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਅਸੀਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਗਹਿਰਾਈ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਬਰਾਹਾਮ ਕਨਾਨ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਇਕ ਬੰਜਾਰੇ ਅਤੇ ਇਕ ਪਰਦੇਸੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਲੋਕ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਕ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸਾਰਾਹ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਜਿੰਦਾ ਲੋਕ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਮੁਰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਜਮੀਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਨਾਨ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਵੱਸੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ: “ਮੈਂ ਪਰਦੇਸੀ ਅਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਪਰਾਹੁਣਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਮੇਰੀ ਮਿਲਖ ਕਰ ਦਿਓ . . .” (ਉਤਪਤ 23:4)।

ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਅਸੀਰੀ ਦੇ ਭਾਵ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਹੀ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਹੀ ਘਰ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਮੂਸਾ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਵੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਰਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਸ਼ਰਾ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਵੀ ਸੀ: “ਧਰਤੀ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਵੇਚੀ ਨਾ ਜਾਏ ਕਿਉਂ ਜੋ ਧਰਤੀ ਮੇਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਓਪਰੇ ਅਤੇ ਪਰਾਹੁਣੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੋ” (ਲੇਵੀਆਂ 25:23)। ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਵੱਸਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵੱਸਣਾ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਗਿਆ, ਦਾਉਦ ਨੇ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿਚ

ਭਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ। ਦਾਊਦ ਰਾਜਾ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਮੁਬਾਰਕ ਆਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ: “ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਵਡੇਰਿਆਂ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਓਪਰੇ ਅਤੇ ਰਾਹੀਂ ਹਾਂ” (1 ਇਤਹਾਸ 29:15)। ਦਾਊਦ ਰਾਜਾ ਨੇ ਇਸੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਿਖੇ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇਕ ਜ਼ਬੂਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਹੈ: “ਹੇ ਯਹੋਵਾਹ, ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੁਣ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਦੁਆਈ ਵੱਲ ਕੰਨ ਧਰ, ਮੇਰਿਆਂ ਅੰਝੁਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਚੁੱਪ ਨਾ ਕਰ, ਕਿਉਂ ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪਰਦੇਸੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣਿਆਂ ਸਾਰੇ ਪਿਉ ਦਾਦਿਆਂ ਵਰਗਾ ਮੁਸਾਫਰ ਹਾਂ” (ਜ਼ਬੂਰ 39:12)।

ਪਰਾਹੁਣਾ, ਅਸੀਰ, ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਇਸ ਅਮੀਰ ਪਿਛੇਕੜ ਵਿਰੁੱਧ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ। ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਾਠਕ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਰਸੂਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤਿੰਨ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ।

ਪਹਿਲੀ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਨਾ ਤਾਂ ਕਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸਮਝ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਉਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਢੁੱਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਇਕ ਨੇਕ ਸੰਗਤੀ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਲਈ ਜੀਉਣ ਦਾ ਇਹੋ ਤਰੀਕਾ ਸੀ; ਅੱਜ ਵੀ ਇਹੋ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।

ਸੰਸਾਰ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਾਠਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅੱਜ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਰਗਾ ਹੀ ਸੀ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਰਾਮਕਾਰੀ ਪਰਚਲਿਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਕਿਸੇ ਗੁਲਾਮ ਔਰਤ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੁਲਾਮ ਸਨ। ਤਲਾਕ ਤਾਂ ਗਰਭਪਾਤ ਦੇ ਵਾਂਗ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ। ਅਣਚਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹਿੰਸਾ ਪੂਰੇ ਜ਼ੋਰਾਂ ਤੇ ਸੀ। ਯੂਨਾਨੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਨੇ ਜਿੱਥੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਰੋਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨੂੰ ਅਪਨਾਇਆ ਸੀ। ਤਮਾਸ਼ਾਘਰਾਂ ਵਿਚ ਪਹਿਲਵਾਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕਰਵਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਖੁੰਘਾਰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਆਲੂ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿਚ, ਉਹ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਸਨ; ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ੀ ਅਪਰਾਧੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਚਾਕੂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕ ਜਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਹਿੰਸਾ, ਜ਼ੁਲਮ ਅਤੇ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਅਸੀਰਾਂ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਇਸ ਨੂੰ 21ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਮਰੀਕਾ ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਨਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਯੁੱਧ ਛਿੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੈਰਨੇਗਰਾਫੀ (ਅਸਲੀਲ ਤਸਵੀਰਾਂ ਜਾਂ ਸਾਹਿਤ), ਵੇਸ਼ਵਾਪਣ ਅਤੇ ਸਗੋਂ ਯੈਨ ਕਿਰਿਆ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਦੁਰਲੱਭ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਤੇ-ਰਾਤ ਖ਼ਬਰਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਸਮਝ ਰਹੇਗੀ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਉਹ ਅਸੀਰ, ਪਰਾਹੁਣੇ ਹਨ।

ਦੂਜੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪਤਰਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣ ਲੈਣ ਕਿ ਉਹ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕ ਉਦਾਸੀਨ ਘਟਨਾ ਵਜੋਂ ਚੁਣੇ ਗਏ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਵੇਖਦਾ ਜਾਂ ਵੇਖਦੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿਚ, ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਚੁਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਜਾਣਾ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾਂਗ ਇਕ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਚੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਲਈ ਢਿੱਲਾ ਹੋ ਕੇ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਇਕ ਡਾਕਟਰਿਨ ਜੋ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਹਿਮਾਇਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਪਹਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਕ ਪਾਪੀ ਇਨਸਾਨ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਕੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੁਣਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਹਚਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਕੀ ਪਾਪ ਵਿਚ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਾਰ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਜਾਣਾ ਇਕ ਉਦਾਸੀਨ ਧਾਰਣਾ ਹੈ? ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸੋਚਿਆ। ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਇਸੇ ਰਸੂਲ ਨੇ ਜਿਸ ਨੇ 1 ਪਤਰਸ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਲਿਖੀ ਸੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਭੀੜ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋਬਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਲਈ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:38)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਲੂਕਾ ਨੇ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ: “ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਨੇ ਸਾਖੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਭਈ ‘ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਕੱਬੀ ਪੀਹੜੀ ਕੋਲੋਂ ਬਚਾਓ!’” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:40)। KJV ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, “ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਸੂਤੀ ਪੀਹੜੀ ਕੋਲੋਂ ਬਚਾਓ।” ਦੋਵਾਂ ਵੀ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਕੁਝ ਹੈ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪ ਵਿਚ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਗੁਲਾਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਦੇ ਆਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਬੀਜ ਬੀਜਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਕਲੋਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੱਚ ਹਨ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਦੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮਨੁੱਖੀ ਜਵਾਬ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮਸੀਹ ਵੱਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਉਦਾਸੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਤੀਜੀ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖ ਭੋਗਣ ਵਾਲੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ, ਉਹ ਆਸ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਹੈ, “ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮ” ਰਾਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕਿਰਿਆ “ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ,” ਨਾਂਵ “ਸੰਤ” ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ “ਪਵਿੱਤਰ” ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਧਿਆਨ ਆਕਰਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ,

ਕਿਰਿਆ, ਨਾਂਵ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਦਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕੋ ਹੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ; ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਇਕ ਸੰਤ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਪੱਤ੍ਰੀ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਇਕ ਗੁਆਚਾ ਹੋਇਆ ਪਾਪੀ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਖੁਦ ਦੇ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਹੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਵਹਾਇਆ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਲੋਕ ਸੰਤ ਹਨ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ ਹਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਸੰਕੋਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਮੈਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹਾਂ।” ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਹੋਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਦੀ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਸਾਂਝੀ ਨਸੀਹਤ ਇਹ ਹੈ: ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰੋ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਮਨੁੱਖੀ ਯੋਗਤਾ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਜੀਉਣ ਇਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਜਵਾਬ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲ ਨੇ ਇਹ ਸਹੀ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ: “ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇਣ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਾਣੇ ਧਰਮੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਪਰ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣਗੇ” (ਰੋਮੀਆਂ 2:13)।

ਸਾਰ। 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਤ੍ਰਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਕੁਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਿਰੋਧਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਦੁੱਖ ਹੋਰਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਰੀਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਰਨ ਸਥਾਨ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ: (1) ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਲੰਬੀ ਕਤਾਰ ਵਿਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਉਹ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣਗੇ। ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਅਸੀਰ, ਓਪਰੇ ਅਤੇ ਅਜਨਬੀ ਹਨ। (2) ਸੰਸਾਰ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਮਰਜ਼ੀ ਸੋਚੇ, ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਹਨ। (3) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 32:30, 31; ਜ਼ਬੂਰ 18:2, 31, 46; 19:14; 28:1; 31:2, 3; 42:9; 62:2, 7; 71:3; 78:35; 89:26; 92:15; 94:22; 95:1; 144:1. ²ਪੌਲ ਐਸ. ਮਿਨੀਆਰ, “ਹੇਲੀ ਪੀਪਲ, ਹੇਲੀ ਲੈਂਡ, ਹੇਲੀ ਸਿਟੀ: ਦ ਨੈਨਸਿਸ ਐਂਡ ਜੀਨੀਅਸ ਆਫ ਕਰਿਸਚਨ ਐਟੀਟਿਊਡਸ,” *ਇੰਟਰਪਰੀਟੇਸ਼ਨ* 37 (ਜਨਵਰੀ

1983): 28. ³ਆਈ. ਹੋਵਾਰਡ ਮਾਰਸਲ, *ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਥੀਓਲੋਜੀ: ਮੈਨੀ ਵਿੱਟਨੈਸਸ, ਵੱਨ ਗਾਸਪਲ* (ਡਾਉਨਰਸ ਗਰੇਵ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 2004), 644. "ਵਿਆਕਰਣਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ "ਆਤਮਾ" ਸ਼ਬਦ ਸੰਬੰਧਸੂਚਕ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਨਾਵ ਸੰਬੰਧਸੂਚਕ ਹੈ। ⁵ਏ. ਐਮ. ਟੈਪਲੇਡੀ, "ਰੋਕ ਆਫ਼ ਏਜਸ," *ਸੇਂਗਸ ਆਫ਼ ਦ ਚਰਚ*, ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਸੇਧ। ਆਲਟਨ ਐਚ. ਹੋਵਾਰਡ (ਵੈਸਟ ਮੇਨਰੋਏ, ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ: ਹੋਵਾਰਡ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1977)। ⁶ਜੇ. ਰਾਮਸੇ ਮਾਈਕਲਸ, *1 ਪੀਟਰ*, ਵਰਡ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 49 (ਵਾਕੋ, ਟੈਕਸਾਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1988), 12. ⁷ਬਾਰਟਨ ਡਬਲਿਊ. ਸਟੋਨ ਨੇ *ਦ ਕਰਿਸਚਨ ਮੈਸੇਜਰ* ਨਾਂਅ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰਸਾਲੇ ਵਿਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਿਆਂ ਤੇ ਤ੍ਰੀਏਕਤਾ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੁਲਾਈ 1830 ਅੰਕ (169-73) ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਸੰਕੇਤਾਤਮਕ ਹੈ। ਤ੍ਰੀਏਕਤਾ ਤੇ ਸਟੋਨ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਦੇ ਸਾਰ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਜੇਮਸ ਡੀਫੋਰੈਸਟ ਮਰਚ, *ਕਰਿਸਚਨ ਓਨਲੀ: ਏ ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਰੈਸਟੋਰੇਸ਼ਨ ਮੂਵਮੈਂਟ* (ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ: ਸਟੈਂਡਰਡ ਪਬਲਿਸਿੰਗ, 1962), 92.